Заблукало мале віршеня
поміж трав, поміж квітів у полі.
Хлопченя ти моє, зайченя,
погуляй, коли хочеш, на волі.

Відпущу я тебе, віршеня,
будь собою, рости помаленьку.
Хай з тобою росте бусленя,
що лишилось без неньки одненьке.

Будьте друзі, маленькі мої,
хай ростуть вам до осені крила.
Як покличуть вас теплі краї —
буде крилам і розмах, і сила.

...Вітровій літаки зупиня,
холодінь — людям нікуди дітись.
На порозі стоїть віршеня.
Привело бусленя — відігрітись.